

— Имамъ още два въ моя револверъ, земи... каза Огняновъ и подаде оржжието си на Соколова. — Сега нека видѣтъ какъ умира единъ български апостолъ! Па, като истрѣгна голѣмия ятаганъ изъ селяха на докто излѣзе изъ портата и се спусти въ тълпата, като раздаваше ужасни удари на лѣво и на дѣсно...

Подиръ половина часъ, цѣлата орда, побѣдоносна, свирѣща, демонически весела, излизаше изъ дола съ Огняновата глава набучена на прѣтъ. Докторовиятъ черепъ, раздробенъ на кжеве отъ ножоветѣ, (най-първиятъ ударъ — отъ крушумъ — самъ докторътъ си бѣше нанесълъ), неможеше да послужи за трофей. Схицо Радината глава бѣше оставена — по политическа причина вече: Тосунбей бѣше по-хитаръ отъ Тѣмрѣшлията.

Отзади носѣхъ натоварени на едни кола убититѣ и раненитѣ.

Съ дивашки викове сганъта дойде въ града. Той бѣше по-пустъ и по-мълчаливъ отъ едно парясано гробище. На мегданя побихъ трофея.

Само единъ чловѣкъ се мѣркаше тамъ, като единъ призракъ.

Той бѣше Мунчо.

Като позна главата на любимия си Русияна, той вторачи яростни, безумни очи въ неж и изригна, въ единъ дѣждъ отъ плюнки, една колосална попрѣжия противъ Мохамеда и Султана.

Убѣсихъ го на касапницата.

Тоя лудъ бѣше единствениятъ чловѣкъ, който се осмѣли да протестира.

Одесса 1888. г.

